

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Petra Černého, Ph.D., a soudců Mgr. Ladislava Vaško a Mgr. Radima Kadlčáka ve věci

žalobce: **Ing. T. W.**, narozený „X“
bytem „X“
zastoupený JUDr. Janem Walterem, advokátem
sídlem Volyňských Čechů 837, 438 01 Žatec

proti
žalovanému: **Krajský úřad Ústeckého kraje**
sídlem Velká Hradební 3118/48, 400 02 Ústí nad Labem

v řízení o žalobě na ochranu proti nečinnosti žalovaného,

takto:

- I.** Žalovaný je **povinen** v řízení vedeném pod sp. zn. KUUK/17370/2019/UPS-2 **vydat rozhodnutí do 15 dnů** od právní moci tohoto rozsudku.
- II.** V řízení o žalobě a kasační stížnosti proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 17. 12. 2019, č. j. 15 A 46/2019-28, je žalovaný povinen **zaplatit** žalobci náhradu nákladů řízení ve výši **7 000 Kč** do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podanou prostřednictvím svého právního zástupce domáhal ochrany proti nečinnosti žalovaného spočívající v tom, že žalovaný neposkytl na jeho žádost ze dne 29. 1. 2019 (dále jen jako „žádost“) podanou podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „InfZ“) požadované informace, a proto navrhl, aby soud vydal rozsudek, kterým uloží žalovanému vydat do patnácti dnů od právní moci rozsudku rozhodnutí o žádosti žalobce o poskytnutí informací ze dne 29. 1. 2019 a uloží žalovanému zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení. Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

Předmětnou žádostí žalobce požadoval poskytnout 1. sdělení, zda žalovaný vyřizoval stížnost podle § 175 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) na postup Městského úřadu Vejpřty, stavebního úřadu, ve věci podnětu ze dne 18. 12. 2015 týkajícího se zkušebního provozu stavby „X“ s vraty pilnice neodpovídajícími projektové dokumentaci (dále jen „stížnost“), 2. sdělení, pod jakým číslem jednacím/spisovou značkou byla tato stížnost vyřizována, 3. sdělení, které úřední osoby byly pověřeny vyřizováním této stížnosti, 4. sdělení, kdy byla tato stížnost žalovanému doručena, 5. sdělení, zda byla stížnost shledána důvodnou, částečně důvodnou, nebo nedůvodnou, 6. poskytnutí písemnosti, kterou byl stěžovatel vyrozuměn o vyřízení stížnosti (dále vše jen jako „informace“).

Žaloba

2. V žalobě žalobce uvedl, že předmětnou žádostí požadoval u žalovaného dle InfZ výše uvedenou informaci. Dále žalobce uvedl, že dne 31. 1. 2019 obdržel od žalovaného přípis z téhož dne, č. j. KUUK/17370/2019/UPS-2, který však vyžádané informace neobsahuje. Žalovaný v tomto přípisu uvedl, že posoudil podání žalobce „dle skutečného obsahu“ a dospěl k závěru, že se nejedná o žádost ve smyslu zákona o svobodném přístupu k informacím. Proti postupu žalovaného podal žalobce dne 14. 2. 2019 stížnost podle § 16a odst. 1 písm. b) InfZ (dále jen jako „stížnost dle InfZ“). Přesto k vyřízení žádosti ani vyřízení stížnosti dle InfZ nedošlo. Podle ustanovení § 14 odst. 5 písm. d) InfZ měl podle žalobce žalovaný o žádosti o informace rozhodnout ve lhůtě 15 dnů od jejího doručení, a to buď tak, že žádosti vyhoví, nebo že vydá rozhodnutí o odmítnutí žádosti. Lhůta k vyřízení žádosti žalovanému uplynula dne 13. 2. 2019, dosud ale k vyřízení nedošlo. Žalobce též uvedl, že stížnost dle InfZ měl žalovaný předložit do 7 dnů nadřízenému orgánu (dle § 16a odst. 5 InfZ) a nadřízený orgán o stížnosti dle InfZ rozhodnout do 15 dnů ode dne, kdy mu byla předložena (dle § 16a odst. 8 InfZ). Podle žaloby nejpozději do 8. 3. 2019 mělo dojít k vyřízení stížnosti dle InfZ, dosud se tak ovšem nestalo. Došlo tak ke zkrácení žalobce na jeho veřejném subjektivním právu na informace nečinností žalovaného, resp. i nečinností nadřízeného orgánu při rozhodování o stížnosti dle InfZ. Žalobce přitom vyčerpal prostředky k ochraně před nečinností, a proto se musí domáhat ochrany před nečinností při vyřizování vlastní žádosti o poskytování informací ve smyslu rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 4 Ans 15/2009-56.

Vyjádření žalovaného k žalobě

3. Žalovaný k výzvě soudu předložil správní spis a písemné vyjádření k žalobě, v němž uvedl, že žaloba je podle něj nedůvodná, neboť zástupce žalobce ve věci „X“ podává stížnosti a podněty za sebe, za žalobce či Mgr. S. W. a obsah všech podání je mu znám. Žalovaný uvedl, že žádost žalobce o informace prvotně nevyhodnotil jako žádost o poskytnutí informace. Žalovaný proto pouze žalobci sdělením ze dne 31. 1. 2019, č. j. KUUK/17370/2019/UPS-2, zrekapituloval postup vyřízení jednotlivých jiných podání ve věci „výměny vrat X“ (včetně žádosti o opatření proti nečinnosti ve věci vedené žalovaným pod sp. zn. 662/UPS/2017) s tím, že i z tohoto sdělení dle žalovaného plyne, že žalovaný žádnou stížnost ve věci „výměny vrat X“ dle § 175 odst. 1 správního řádu, která je předmětem žádosti o informace, nevyřizoval. Podle žalovaného následně podal žalobce stížnost ve smyslu InfZ dne 14. 2. 2019 s tím, že o této stížnosti rozhodl nadřízený orgán, tj. Ministerstvo pro místní rozvoj, tak, že žalovaný je povinen žádost o informace vyřídit. Žalovaný následně sdělením ze dne 3. 4. 2019, č. j. KUUK/45699/2019/UPS-7, odpověděl Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

žalobci, že žalovaný stížnost uvedenou v žádosti o informace nevyřizoval. Proto dle žalovaného není žalovaný nečinný, když na žádost o informaci odpověděl a tuto žádost na základě příkazu nadřízeného orgánu dne 3. 4. 2019 vyřídil. Navrhl proto zamítnutí žaloby.

Repliky žalobce k vyjádření žalované

4. Žalobce v replice k vyjádření žalovaného zrekapituloval skutečnosti uvedené v žalobě a dále doplnil, že mu dne 28. 3. 2019 došlo rozhodnutí Ministerstva pro místní rozvoj ze dne 26. 3. 2019, že žalovaný je povinen žádost o informaci vyřídít do 15 dnů od doručení tohoto rozhodnutí, a dále potvrdil, že dne 3. 4. 2019 obdržel sdělení žalovaného, které však obsahuje pouze sdělení o tom, že stížnost dle podnětu z 18. 12. 2015 dle § 175 odst. 1 správního řádu nevyřizoval. Podle žalobce není ve věci relevantní, zda je zástupci žalobce znám obsah všech podání ve věci „X“, protože nic to nemění na povinnosti žalovaného žádost o informaci vyřídít. Dle žalobce pak žalovaný svým sdělením odpověděl pouze na první otázku žádosti o informace. Předmět žádosti tak nebyl vyčerpán, ostatní informace totiž z poskytnuté informace nevyplývají a nebyly tedy poskytnuty, přičemž žalobce si je nemůže dovodit. Žalovaný další informace mohl mít, resp. měl rozhodnout o odmítnutí takové žádosti, což však neučinil. Žalovaný tak zůstává s vyřízením žádosti o informace nečinný.

Doplnění žaloby

5. Žalobce dne 20. 10. 2020 doplnil svou žalobu o popis účelu žádosti o informace. Konkrétně žalobce uvedl, že je synem S. W., která je majitelkou rekreační chalupy v obci X č. p. „X“, a proto mají oba zájem na nerušeném užívání nemovitosti. Tento zájem byl na přelomu roku 2009 a 2010 dotčen hlukovými imisemi produkovanými provozem pilařského závodu „X“. Z tohoto důvodu požádali spolu s dalšími osobami bydlícími v blízkosti pilařského závodu advokáta JUDr. Jana Waltera o právní pomoc. JUDr. Jan Walter zjistil, že pilařský závod měl povolení užívání pro účely dřevovýroby pouze v období dvou zkušebních provozů (ode dne 21. 10. 2014 do dne 21. 11. 2015 a ode dne 5. 1. 2017 do dne 25. 6. 2017). Za protiprávní užívání byl provozovatel pilařského závodu postižen pouze dvěma pokutami.

Posouzení věci soudem

6. O žalobě soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) bez jednání, neboť žalobce i žalovaný s tímto postupem vyjádřili souhlas.
7. Žalobou na ochranu proti nečinnosti správního orgánu ve smyslu § 79 odst. 1 s. ř. s. se po bezvýsledném vyčerpání prostředků k nápravě nečinnosti ve správním řízení lze domáhat, aby v případě nečinnosti správního orgánu soud uložil příslušnému nečinnému správnímu orgánu povinnost vydat rozhodnutí ve věci samé nebo osvědčení. Žalovaným je podle odst. 2 téhož ustanovení ten správní orgán, jenž má podle žalobního tvrzení povinnost rozhodnutí vydat. Podle § 81 odst. 1 s. ř. s. soud o této žalobě rozhoduje na základě skutkového stavu zjištěného ke dni svého rozhodnutí.
8. Z práve uvedeného vyplývá, že v tomto řízení vedeném podle části třetí hlavy druhé dílu druhého s. ř. s. se nelze domáhat uložení povinnosti vydat jakékoliv rozhodnutí či osvědčení, nýbrž jen taková rozhodnutí a osvědčení, která lze považovat za správní akty jako výsledky činnosti správních orgánů při výkonu veřejné správy. Zcela základním

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

předpokladem pro uložení povinnosti správního orgánu vydat rozhodnutí či osvědčení je tedy skutečnost, že správní orgán je nečinný při vydání rozhodnutí nebo osvědčení ve smyslu § 65 a násl. s. ř. s., tj. musí se jednat o materiální správní akt, kterým se zakládá, mění či závazným způsobem určuje veřejné subjektivní právo či povinnost, popř. jiným způsobem se zasahuje do právní sféry účastníka správního řízení. V řízení o žalobě proti nečinnosti správního orgánu je soud oprávněn zkoumat pouze to, zda v příslušné věci samé došlo ve stanovené lhůtě k vydání rozhodnutí nebo jestli vůbec takové rozhodnutí mělo být vydáno. To jinými slovy znamená, že soud není oprávněn posuzovat formální náležitosti již vydaných rozhodnutí a rovněž je vyloučeno, aby soud posuzoval, zdali měl správní orgán svým rozhodnutím či osvědčením žalobci vyhovět.

9. Předně soud uvádí, že v předmětné věci již jednou rozhodoval, a to rozsudkem ze dne 17. 12. 2019, č. j. 15 A 46/2019-28. Tento rozsudek byl ovšem napaden žalobcem včasnou kasační stížností, přičemž o kasační stížnosti bylo rozhodnuto Nejvyšším správním soudem rozsudkem ze dne 14. 10. 2020, č. j. 2 As 378/2019-29, tak, že výše uvedený rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem zrušil pro nezákonnost a věc mu vrátil k dalšímu řízení.
10. Nejvyšší správní soud v předmětném rozsudku konstatoval, že rozhodnutí krajského soudu nemůže aprobovat postup žalovaného, který v rozporu s judikaturou Nejvyššího správního soudu nerozhodl o částečném odmítnutí žalobcovy žádosti o informace. Konkrétně je v rozsudku Nejvyššího správního soudu uvedeno, že: „... pokud se žádost podaná podle informačního zákona týká neexistujících informací, je nutné ji odmítnout. Tento postup přitom nelze vnímat jako výraz přepjatého formalismu, jak uvedl krajský soud v napadeném rozsudku. Postup prosazovaný stěžovatelem (tj. odmítnutí žádosti v částech, v nichž informace nebyla poskytnuta) otvírá cestu meritornímu přezkumu postupu povinného subjektu soudem; dle usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 11. 2018, č. j. 5 As 18/2017-40, totiž vůči případnému negativnímu rozhodnutí o žádosti (rozhodnutí o odmítnutí žádosti) lze následně brojit odvoláním dle § 16 informačního zákona a následně i žalobou dle § 65 s. ř. s. ... Hodlá-li povinný subjekt odmítnout žádost o informace z důvodu její neexistence, musí důkladně zkoumat, zda požadovanými informacemi fakticky disponuje (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 1. 2019, č. j. 1 As 359/2018-30). Komentářová literatura rovněž uvádí, že je třeba případnou neexistenci informací přezkoumatelně doložit, tj. do spisu zanést informace o tom, jaké kroky (šetření) povinný subjekt provedl, aby zjistil, zda požadovanými informacemi fakticky disponuje (viz Jelínková, J., Tuháček, M. Zákon o svobodném přístupu k informacím. Praktický komentář. Wolters Kluwer, 2017).“
11. Na tomto místě soud podotýká, že je v řízení podle ustanovení § 110 odst. 4 s. ř. s. vázán shora uvedeným právním názorem Nejvyššího správního soudu obsaženým ve výše citovaném rozsudku.
12. Po přezkoumání skutkového a právního stavu v reflexi výše predestřeného závazného právního názoru Nejvyššího správního soudu dospěl soud k závěru, že předmětná žaloba je z hlediska uplatněných žalobních námitek důvodná.
13. Ze správního spisu soud zjistil, že žalobce dne 29. 1. 2019 podal žalovanému žádost o informace dle InfZ (žalovanému byla elektronicky doručena téhož dne a zaevidována pod JID 19834/2019), ve které požádal o sdělení informací ohledně vyřízení stížnosti na postup stavebního úřadu Vejprty dle § 175 odst. 1 správního řádu ve věci vrat stavby „X“ tak, jak jsou uvedeny v žalobě a nastíněny výše (žádost obsahovala celkem šest otázek). Dle obsahu spisu se podání ze dne 18. 12. 2015 týkalo správního řízení ve věci zkušební provozu Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

stavby „X“, a to v souvislosti s použitím nové výplně vrat předmětné stavby a jejím obsahem byl podnět stavebnímu úřadu Vejrty k prošetření, zda nedochází v této souvislosti k porušení zákona. Žádost o informace byla žalovaným téhož dne zaevidována pod JID 19834/2019. Žalovaný sdělením ze dne 31. 1. 2019, č. j. KUUK/17370/2019/UPS-2, zaslaným právnímu zástupci žalobce, sdělil, že podání žalobce, označené jako žádost o informace ze dne 29. 1. 2019, posoudil dle obsahu a dospěl k závěru, že se nejedná o žádost o informace dle InfZ. Žalovaný v tomto sdělení uvedl, že od žalobce, jeho právního zástupce či Mgr. S. W. obdržel množství stížností ve věci vrat stavby „X“ z období roku 2017 a 2018 s tím, že nečinnost Městského úřadu Vejrty v této věci nikdy neshledal a ztotožnil se se závěrem Městského úřadu Vejrty, že výměna vrat stavby „X“ není stavební úpravou s tím, že ani Ministerstvo pro místní rozvoj pochybení žalovaného neshledalo, a věc tak považuje za vyřízenou. Žalobce následně podal dne 14. 2. 2019 stížnost na postup žalovaného při vyřizování žádosti o informace dle § 16a odst. 1 písm. b) InfZ, ve které uvedl, že sdělení žalovaného ze dne 31. 1. 2019 vyžádané informace neobsahuje. Stížnost byla doručena nadřízenému orgánu dne 11. 3. 2019.

14. Z rozhodnutí nadřízeného orgánu, tj. Ministerstva pro místní rozvoj, ze dne 26. 3. 2019, č. j. MMR-16707/2019-83/789, plyne, že o této stížnosti rozhodl tak, že žalovanému přikázal, aby žádost o informace vyřídil do 15 dnů od doručení tohoto rozhodnutí. V odůvodnění tohoto rozhodnutí uvedl, že lhůta pro poskytnutí informace skončila dne 13. 2. 2019 s tím, že sdělení žalovaného ze dne 31. 1. 2019 nelze považovat za poskytnutí informace dle žádosti o informace, tj. informace nebyla žalobci v zákonem stanovené lhůtě poskytnuta s tím, že pokud žalovaný odkázal na jiná opatření, nebyla tím dotčena jeho povinnost vyřídít žádost o informace způsobem upraveným v InfZ, a žádost o informace tak nebyla žalovaným vyřízena. Rozhodnutí bylo žalovanému doručeno dne 1. 4. 2019. Následně sdělil žalovaný žalobci sdělením ze dne 3. 4. 2019, č. j. KUUK/45699/2019/UPS-7, že žalobci dle jeho žádosti o informace ze dne 29. 1. 2019 sděluje, že žádnou stížnost, popsanou v bodu 1. žádosti o informace, žalovaný nevyřizoval.
15. Předmětem přezkumu soudem je v dané věci to, zda žalovaný má povinnost rozhodnout o žádosti žalobce o informace ze dne 29. 1. 2019, neboť dle žalobce žalovaný dosud o žádosti věcně nerozhodl, tj. informaci neposkytl ani nevydal rozhodnutí o odmítnutí žádosti. Podanou žalobou na ochranu proti nečinnosti tak žalobce brojí proti způsobu, jakým byla žalovaným vyřízena jeho žádost o poskytnutí informace dle InfZ.
16. V nyní projednávané věci je tak stěžejní otázkou, zda žalovaný žádost o informace vyřídil sdělením ze dne 3. 4. 2019, tedy řádným poskytnutím informace, byť dodatečně po podání žaloby, či zda je nadále s jejím vyřízením nečinný.
17. Z InfZ mimo jiné vyplývá, že povinný subjekt může žádost vyřešit buď tak, že žádost odloží [§ 14 odst. 5 písm. a), c) InfZ], nebo žádosti vyhově, tedy poskytne požadované informace [§ 14 odst. 5 písm. d) InfZ], nebo žádost odmítne [§ 15 odst. 1 InfZ].
18. Žalovaný byl povinen žádost o informaci vyřídít ve lhůtě 15 dnů od podání žádosti, tj. do 13. 2. 2019, což však neučinil. Za vyřízení žádosti o informace pak není možné považovat sdělení žalovaného ze dne 31. 1. 2019, č. j. KUUK/17370/2019/UPS-2, kterým žalovaný pouze zrekapituloval postup vyřízení jednotlivých jiných podání zástupce žalobce či jiných osob ve věci „výměny vrat“ stavby „X“. Důvodná pak není ani poznámka žalovaného, že zástupci žalobce je obsah takových jiných podání znám, neboť tato skutečnost se samotnou žádostí o informace v této věci nespojuje. Žádost o informace splňovala všechny náležitosti dle § 14 odst. 2 až 3 InfZ, neboť ze žádosti plyne, kterému povinnému subjektu je žádost Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

určena (tj. žalovanému), žadatel (tj. žalobce) je v žádosti řádně označen a v žádosti je i uvedeno, že se žadatel domáhá žádosti o informace dle InfZ a žádost byla řádně podána v elektronické podobě. Žalovaný nesprávně dovodil, že se nejedná o žádost o informace dle InfZ. Žalovaný tak byl povinen takovou řádnou žádost o informaci vyřídit v zákonné lhůtě.

19. Sdělení žalovaného ze dne 3. 4. 2019 reaguje pouze na bod 1. žádosti o informace. S ohledem na skutečnost, že všechny další otázky žádosti o informace pod bodem č. 2 až č. 6 (sdělení spisové značky, dále úřední osoby vyřizující stížnost, sdělení, kdy stížnost byla žalovanému doručena, zda byla stížnost shledána důvodnou či nedůvodnou a poskytnutí samotné písemnosti o vyřízení stížnosti) nebyly žalobci poskytnuty, ani nebylo poskytnutí těchto informací odmítnuto, žalovaný žádost žalobce plně nevyřídil. Žalovaný tak k datu vydání tohoto rozhodnutí je nečinný, neboť žádost žalobce o informace nevyřídil a informace žalobci neposkytl v zákonem požadované míře. Námitka žalobce v tomto směru je tak důvodná.
20. Soud shrnuje, že v projednávané věci nebyly žalobci poskytnuty všechny jím požadované informace, aniž by současně bylo rozhodnuto o částečném odmítnutí žádosti. S ohledem na uvedené skutečnosti soud uzavírá, že žalovaný je ke dni vydání tohoto rozsudku nečinný ve smyslu § 79 odst. 1 s. ř. s., neboť v plném rozsahu nevyřídil řádně uplatněnou žádost žalobce ze dne 29. 1. 2019 o informace. Soud proto shledal žalobu důvodnou a žalovanému v souladu s § 81 odst. 2 s. ř. s. uložil povinnost vydat rozhodnutí o žádosti žalobce v přiměřené lhůtě patnácti dnů od právní moci tohoto rozsudku. Při stanovení lhůty pro vydání rozhodnutí soud přihlédl k tomu, že informační zákon počítá s patnáctidenní lhůtou pro poskytnutí informace [§ 14 odst. 5 písm. d) zákona].
21. Žalobce byl se svou žalobou úspěšný, proto mu soud podle § 60 odst. 1 věty první a § 110 odst. 3 s. ř. s. přiznal náhradu nákladů řízení za řízení před krajským soudem i Nejvyšším správním soudem, neboť o náhradě nákladů řízení rozhoduje konečný úspěch ve věci. Soud však shledal důvody zvláštního zřetele hodné pro nepřiznání celé náhrady nákladů řízení žalobci. Zástupce žalobce zastupuje žalobce, případně Mgr. S. W., v obdobných řízeních opakovaně. Všichni tři uvedení jsou v příbuzenském poměru, jak je soudu známo i z jejich podání, např. i v této věci.
22. V daném případě má soud za to, že žalobce nevyužil své právo k účelu, k němuž má právo na informace skutečně sloužit, tj. získávání informací ve veřejném zájmu (srov. nálezy Ústavního soudu ze dne 17. 10. 2017, sp. zn. IV. ÚS 1378/16). Naopak podání žaloby je motivováno snahou o získání tzv. přísudku, který je úspěšné advokátem zastoupené žalobkyní přiznáván podle vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif). Soud v tomto směru odkazuje na rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 12. 9. 2013, č. j. 22 A 66/2013-24, ve kterém tento soud dospěl k následujícímu závěru: *„Zvažuje-li soud při rozhodování o náhradě nákladů řízení dle § 60 s. ř. s. otázku, zda náklady spojené se zastupováním advokátem lze považovat za náklady účelně vynaložené, neměl by pouštět ze zřetele i samotný účel procesu jako takového. Jeho účelem je poskytování ochrany porušeným nebo ohroženým skutečným subjektivním hmotným právům a právem chráněným zájmům. V souladu s tímto vymezením účelu soudního procesu nejsou situace, kdy se řízení vede nikoliv kvůli věci samé, ale kvůli částce, která může být přiznána na náhradě nákladů řízení; nelze připustit, aby soudní řízení bylo odtrženo od jeho skutečného společenského poslání a aby se*

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

místo poskytování ochrany stalo výlučně nástrojem sloužícím k vytváření snadného a nijak neodůvodněného zisku na úkor protistrany.“

23. Pokud jde o žalobce, pravidelně zastupovaného právním zástupcem, který zastupuje i Mgr. S. W., je soudu známo, že vedl či stále vede taktéž celou řadu obdobných soudních sporů před správními soudy. Jedná se například o žaloby projednávané zdejším soudem pod sp. zn. 15 A 151/2017, 15 A 216/2017, 15 A 232/2017, 15 A 240/2017, 15 A 250/2017, 15 A 24/2018, 15 A 42/2018, 15 A 45/2018, 15 A 74/2018, 15 A 75/2018, 15 A 82/2018, 15 A 151/2018, 15 A 161/2018, 15 A 182/2018, 15 A 193/2018, 15 A 224/2018, 15 A 27/2019, 15 A 28/2019, 15 A 29/2019, 15 A 46/2019, 15 A 48/2019, 15 A 49/2019, 15 A 63/2019, 15 A 72/2019, 15 A 87/2019, 15 A 88/2019, 15 A 89/2019, 15 A 102/2019, 15 A 103/2019, 15 A 104/2019, 15 A 108/2019, 15 A 133/2019, 15 A 137/2019, 15 A 140/2019, 15 A 144/2019, 15 A 145/2019, 15 A 148/2019, 15 A 151/2019, 15 A 163/2019, 15 A 24/2020, 15 A 26/2020, 15 A 27/2020 či 16 A 4/2021. Počet žalob, které podal žalobce u zdejšího soudu, které se všechny týkají poskytování informací, přesáhl 45 věcí.
24. Žaloby, jimiž žalobce napadá postup správních orgánů při vyřizování žádostí dle InfZ, jsou dále evidovány např. u Městského soudu v Praze, a to pod sp. zn. 3 A 174/2017, 5 A 209/2017, 11 A 129/2018, 11 A 213/2018, 14 A 106/2018, 3 A 98/2018, 5 A 174/2018, 8 A 35/2018, 9 A 191/2018, 9 A 211/2018, 6 A 67/2019, 10 A 100/2019, 10 A 165/2019, 14 A 80/2019, 8 A 16/2019, 9 A 89/2019, 11 A 7/2020, 11 A 15/2020, 14 A 48/2020 či 17 A 50/2020.
25. Soudu je známo, že i Mgr. S. W. vedla či stále vede řadu soudních sporů před správními soudy, a to se správními orgány, od nichž požadovala pokaždé poskytnutí informace dle InfZ. V současnosti počet věcí Mgr. S. W. u zdejšího soudu přesáhl 70 věcí. V některých sporech je požadováno poskytnutí podání, které dříve učinila jedna ze tří uvedených osob.
26. Obdobná situace je i u dalších správních soudů, např. lze odkázat na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 11. 11. 2019, č. j. 14 A 80/2019-34, kde je uvedeno, že žalobkyně, případně Ing. T. W., oba vždy zastoupeni právním zástupcem JUDr. Janem Walterem, jen v průběhu měsíce ledna až dubna 2019 podali v této věci u správního orgánu celkem osm žádostí o poskytnutí informací podle InfZ, přičemž těmito žádostmi vždy usilovali o sdělení, jakým způsobem se žalovaný vypořádal s dřívějším podáním (žádostí o prošetření způsobu vyřízení stížnosti) právního zástupce žalobkyně, a že Ministerstvo pro místní rozvoj jen za období ledna až května 2019 eviduje na 250 podání výše uvedených osob. V tomto rozsudku Městský soud v Praze dospěl k závěru, že „*skutečným motivem žadatelů není kontrola veřejné moci prostřednictvím zákona o svobodném přístupu k informacím, ale šikanózní postup, kterým tyto osoby sledují personální a časové zatížení žalovaného.*“
27. Soud proto uzavírá, že jeho úkolem je poskytovat ochranu veřejným subjektivním právům a nikoliv napomáhat některým osobám k tvorbě zisku na úkor protistrany, kterou tyto osoby systematicky zahlcují podáními, a to evidentně s očekáváním, že při vyřizování těchto podání dojde v některých případech k formálně chybnému postupu, proti němuž budou následně brojit žalobou. Nejvyšší správní soud užívá zobecňující označení takových osob jako osob vedoucích „spor pro spor“, a nikoli pro získání informace (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 2. 2015, č. j. 8 As 182/2014-12). S ohledem na výše uvedená zjištění o postupu jmenovaných osob v jiných řízeních soud dospěl k závěru, že žalobci přísluší toliko náhrada soudních poplatků za žalobu ve výši 2 000 Kč a za kasační stížnost ve výši 5 000 Kč, kterou je žalovaný povinen uhradit v obvyklé lhůtě.

Poučení:

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 2. června 2021

JUDr. Petr Černý, Ph.D. v.r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)